

לאיפה עולם הישיבות נוסע...?? (3)

א. המתווה שהוצג כאן בשבועיים האחרונים, לנצל את תקופת האלול ליצירת חסינות מהנגיף אצל בני הישיבות, היכה גלים, הביא להדים מעניינים ויצר תהודה רבה. אכן, הכל מסכימים, שאם ברצוננו להעמיד פתרון גורף, לכל בן ישיבה באשר הוא - ישיבה לכל בחור, ובפרט בחודש אלול הקדוש והיקר, מתווה זה הוא מחוייב המציאות. אך אין ספק שכדרך כל רעיון, טרם שמגישים אותו להכרעת גדולי הדור, חובה לשכללו ולהתאימו לעולם המעשה, כי לפעמים גם שיפוץ קל שבקלים, מתברר כקריטי לקיומו.

כך למשל בנוגע לויכוח שבין הרופאים, האם עלינו לחשוש מהשלכות רחוקות-טווח על בריאות הנדבקים, שמא ואולי זהו נגיף ערמומי שאחר תרדמת של שנתיים עלול לצוץ ולפגוע לפתע במערכות גופניות כמו מוח ולב, (כשנשווהו לנגיפים שונים, שחוללו בעבר בעמים שונים נזקים רח"ל) האם אלו חששות סבירות שדורשות התייחסות, או שהן ברמת ההשלכות של החור באוזון...? בוודאי שרק גדול שבדורו, יכול להכריע בשאלות חמורות כאלו ושכמותן!

אבל בנתיים, על מנת לכסות על החשש הרפואי מפני הדבקה בידיים. נוכל לדרוש מכל הבחורים שלכתחילה יעצו מסכה, באופן שהישיבות יוכלו לפתוח את שעריהן כרגיל, תוך הקפדה על מרחקי ישיבה, ואיזורור היכלי הלימוד וחדרי האוכל, עם פריסת יריעות ניילון בינות לטורים, על מנת לצמצם ככל שניתן "ריכוזים דביקים", ובכדי למנוע התפשטות מכוונת. אולי גם ראוי שישתדלו לבודד בחורים שהראו תסמינים גלויים, כדי שלא להיות בגדר "מדביק בידיים", מחמת חשש הנ"ל. אבל בפועל, לא יקרה כלום אילו בסופו של דבר בחור ידבק וידביק את חבריו (בלבד שלא יצא מהישיבה), כי אף הרופאים מודים שלפי הניסיון שנצבר עד כה, אין שום סיכון לחלות בנגיף באיזור גילאי 17-22 (זולת בעלי סיכון רפואי ידוע, סכרת נעורים, או מחלות רקע), ובדיעבד הרווחנו את החסינות של הבחור.

ב. עלינו לחשב רווח מול ההפסד, לא רק מול נזקים רוחניים קשים מנשוא שמשותללים כעת, אלא אף ביחס לסיכוני ההדבקה עצמם. כי הרי המציאות היא שבחורי ישיבה בכל מיני מפגשים עם בני גילם, אינם מקפידים על עטיית מסיכה, וממילא הם משמשים כ"ניידת הדבקה", כשהם הולכים למקום קיבוץ בחורים מבני גילם ונדבקים, ואז חוזרים לביתם להדביק את בני משפחתם כמו שקרה בכמה ישיבות קטנות, לצערנו. אז למה אנחנו צריכים לדאוג לבחורים, יותר ממה שהם דואגים לעצמם...? וכי לא עדיף לסגור אותם בישיבות כדי שלפחות לא ידביקו? כמו כן לפי המציאות הקיימת שהנגיף הולך ומתפשט בינינו, רחמנא ליצלן, כל בחור שרגיל ביציאותיו מחמת

שאינו מסוגל להיסגר בארבעת אמותיו, חשוף עוד יותר להתדבקות מאחרים, יוצא א"כ שבין כך, אילו לא תמצא תרופה לנגיף זה בשנתיים הקרובות, כמו שרבים סבורים, מן הסתם רוב הבחורים ידבקו בשלב כזה או אחר, א"כ איזה מן פתרון זה, לסגור את הישיבה ולתת לו להסתובב ברחוב, ששם הוא חשוף להתדבקות...? בואו חשבון, וכי לא עדיף שידבק כבר בישיבה, וימשיך ללמוד תורת ה', מאשר שיסתובב תקופה ויפול למכללה ח"ו, ושם ידבק?

וק"ו כעת, עם ההקלות החדשות של משרד הבריאות, (שחולה מאומת אינו צריך שתי בדיקות שליליות בכדי לצאת מהסגר, אלא די לו בעשרה ימים ללא תסמינים), א"כ בקלות יתירה נוכל לפתור את בעיית הישיבות, כאשר כל ישיבה תמנה על כל שיעור בחור שיהל טבלה מסודרת של כל בני השיעור, בו ירשם מתי חלה וממתי פסקו תסמיניו, וכך רובם ככולם יוכלו לשוב לביתם לחג הסוכות בשמחה וששון. ובוודאי משמים הכניסו בדעתם למען התורה, לבצע הקלה זו, על אף הסכנה הכרוכה בה. (שאגב, היא חמורה פי כמה מסכנת ההדבקה בגיל הבחורות, שלגבי סיכוני גיל הבחורות מדובר רק בתיאוריות בעלמא, ואילו הקלה זו, מתעלמת מכעשר אחוזי הדבקה גם אחר שתמו התסמינים, ובכל זאת לא שמענו שום ע"ז עוררים).

נוסיף על כך את הסכנות הגופניות שקיימות בביטול הישיבות, שע"ז בחורים משוטטים הרבה יותר בדרכים, עורכים טיולים מסוכנים, מסלולי אופניים גיפים וקייקים ונחשפים לשמש ולפגעי טבע, ובוודאי גם מעשנים יותר.

בהתחשב במכלול הנתונים, ברור שברירת המחדל הנכונה והבטוחה ביותר, זה פשוט לפתוח את הישיבות כרגיל, ושם לנהוג באחריות ובבטיחות מירבית, אבל בלי להעמיס פחדי התדבקות, שהחשש המוגזם בהם, מזיק לכל התפקוד השוטף של הישיבות, וקורע את טובי בניה.

ג. בשולי הדברים, בין אם מתווה זה יעבור, ובין אם חששות הרופאים ינצחו, עלינו להתפעל, בראותנו את מרכזיות עולם הישיבות, על רקע משברי השוק, הנפילות הכלכליות, טירוף המערכות והבאלגן העולמי, כאשר כל אלו נטרפו, רק כדי ליצור את סוגיית קיומן של הישיבות, לבחון, אם אנו מבינים את נחיצות המסגרות הישיבתיות, ולנסותו אם נחליץ חושים, שלא ישתכח תורה מישראל.

דווקא ים הבלבול ונחלי התהייה, שמקיפים אותנו מכל צד, בנוגע לבבת עיינו - עולם הישיבות, הם אלו שיחזקו אותנו, לחזר ביד מלטפת אחר כל בן-ישיבה באשר הוא, להצמיד לו מסגרת, ולדאוג שלא יוותר אף בחור בודד אי שם ספון בביתו, למען לא ידח ממנו נידח. כמובן, שכל המתווה הזה לא מתחיל, ללא אישור המפורש של מרגן גדולי הדור רבותינו שליט"א, שרק על פיהם נסע ונלך!!!